

Jenny

och valparna

EVA Berggren

SAGA
EGMONT

Jenny

och valparna

EVA Berggren

Eva Berggren

JENNY OCH VALPARNA

SAGA EGMONT

Jenny och valparna

Copyright © 1978, 2017 Eva Berggren og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711802687

1. E-boksutgåva, 2017

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är et förlag i Lindhardt og Ringhof, ett företag inom Egmont-koncernen

1

Ingen hemma som vanligt! Jenny slängde väskan med skolböckerna bland skorna i hallen fast hon visste att pappa och mamma inte skulle gilla det.

När dom inte är hemma så, tänkte hon trotsigt. Och just idag hade hon hoppats att hon skulle hinna hem innan mamma gick, och få berätta ...

Men mamma hade förstås hunnit försvinna, och det syntes på röran i köket att hon haft bråttom. Eller också hade småungarna gnällt och bråkat.

Småungarna, det var Jennys småsyskon, Linda fyra år och Johan tre. Jättegulliga, tyckte Jenny för det mesta. Fast ibland, oftast på eftermiddagen, så var de trötta och gnällde för ingenting. Och om Jenny då hann hem från skolan innan mamma gav sig iväg till sitt städjobb, tyckte hon att de bara var till besvär, och hon hade nästan lust att stänga in dem i garderoben!

För då, när hon kom hem, ville hon *prata* med mamma. Men det gick aldrig för Linda och Johan var alltid i vägen. Oftast fick Jenny hjälpa till att klä på dem så att mamma skulle komma i tid till jobbet, sedan hon först hade lämnat småbarnen hos en grannfru. Där skulle de stanna tills pappa kom från sitt jobb och hämtade hem dem igen ...

Jenny suckade när hon bredde några smörgåsar och slog upp mjölk åt sig. Så fick hon plötsligt bråttom. Hon hade ju fått lov att gå en långpromenad med Lady i dag!

Lady var en cockerspaniel som Jenny brukade få gå ut med på eftermiddagarna efter skolan. Men Jenny kände sig alltid så spänd och nervös när hon skulle hämta Lady. För man visste aldrig med Elisabeth, hon som ägde hunden, vilket humör hon var på. Ibland gick det så bra att få gå ut med Lady och Elisabeth bjöd på saft och bullar efteråt, men ibland blev Jenny nästan avsnäst när hon kom för att fråga om hunden. Men dagen före hade Elisabeth ju lovat ...

Jenny stoppade in den sista smörgåsbiten i munnen och drog på sig jackan igen. I hallen snappade hon åt sig en hoprullad tvättlina från en krok och stoppade en liten boll i fickan. Hon sprang nerför trapporna för hon vågade inte åka hiss ensam, fast de bodde på femte våningen i höghuset. Nu gällde det ...

Hon stannade ovanför de sista trapporna och lyssnade. Nej, det hördes ingenting! Då var nog inte de där stora killarna där. Jenny drog ett djupt andetag och rusade nerför trapporna.

- Nämen! Är det inte Råkan som kommer?

De båda killarna som stod där snett framför henne såg så stora och elaka ut att Jennys hjärta hoppade över ett slag. Hon höll andan och rusade rakt förbi dem och ut genom ytterdörren. Fortsatte att springa en lång stund.

Råkan! Ja, det är klart att jag är ju liten, tänkte Jenny och saktade farten. Pytteliten - och smal ... Så jag kanske ser ut som en råka.

Hon stannade till vid ingången till huset där Lady bodde. I de stora glasörrarna såg hon en spegelbild av sig själv. Ett blekt och suddigt ansikte och rakt halvlångt hår.

Råttfärgat! tänkte hon och gjorde en grimas. Om det åtminstone hade varit lockigt, som Lindas och Johans hår! Och om hon inte varit så liten – minst i klassen ... Hon skulle ju i alla fall snart fylla elva år.

Jenny gick sakta uppför trapporna, fortfarande andfådd efter språngmarschen. Och så var hon orolig för att Elisabeth skulle vara på dåligt humör ...

Så fort dörren till lägenheten öppnades kom Lady utspringande och for runt Jenny, gnällande och smånafsande och helvild, så att hon nästan höll på att fastna i tvättlinan som Jenny hade i handen. Hunden viftade med hela bakkroppen, för den lilla svansstumpen räckte inte till.

– Lady, lilla Lady, sa Jenny och lade sig ner på knä intill hunden.

Genast blev hon alldeles blöt i ansiktet av den slickande hundtungan, och hon kliade hunden på halsen och bakom öronen. Hon måste skratta när hon såg hur de bruna öronen fladdrade när Lady plötsligt rullade runt och lade sig på rygg. Hunden ville bli kliad på magen också.

– Seså Lady, lugna dej nu! sa Elisabeth. Och kom in så jag kan stänga dörren!

Jenny tittade hastigt upp med en orolig glimt i de bruna ögonen. Men nej, det var ingen fara, Elisabeth verkade vara på sitt bästa humör!

– Hej, sa Jenny och borstade av jeansen.

Lady hade lydigt gått in i lägenheten och stod där med öppen mun och tungan hängande utanför och väntade på att Jenny skulle ha tid med henne igen. Hela den bruna hundkroppen darrade av iver.

– Det är lika bra ni går ut genast, det är en stund sen Lady var ute sist!

Jenny tittade på Elisabeth när hon böjde sig ner över hunden. Hon var alltid så finklädd och liksom stel, Elisabeth, så det var svårt att prata med henne. Aldrig kunde Jenny komma på något att säga, och därför var det skönt när hon fick gå ut med Lady genast, som nu!

- Men passa henne noga! sa Elisabeth och räckte över kopplet. Kom ihåg att hon löper ...

Jenny nickade och följde efter hunden ut genom dörren. Lady var ivrig och ville rusa nerför trapporna, men Jenny höll emot.

- Du kan göra dej illa om du har för bråttom, sa hon till hunden.

Ute på gården såg sig Jenny omkring och hoppades att hon skulle hinna upp till promenadvägen utan att killarna fick syn på henne. För hon var rädd för dem! Fast de aldrig hade gjort henne illa, så var hon rädd ... Det där sättet de hade att stå i vägen när hon kom, och kalla henne för Råkan - och sedan deras skratt när hon väl hade kommit förbi ...

Jenny tog ett hårdare tag i kopplet och började gå och Lady skuttade glatt bredvid.

Tänk om hon hade haft en stor hund! En collie, som Lassie - eller en schäfer. En stor, svart schäferhund ... Då skulle hon aldrig behöva vara rädd för de där killarna. Och tänk så mycket hon kunde lära hunden ... Gå fot och hoppa över hinder och leta rätt på saker och ligga plats, och om de där killarna kom så skulle hon säga »skall», och då skulle hunden skälla, högt, högt, och skrämma bort dem. Och den svarta schäfern skulle alltid, alltid vara tillsammans med henne. När hon gick till skolan skulle den springa efter och vänta troget utanför och ...

- Vov! sa Lady och Jenny hoppade till.

Hunden tittade upp på henne med fuktig, brun blick. Har du glömt mej? såg det ut som om den ville säja. Och det hade hon ju nästan!

- Lady! utbrast Jenny och satte sig ner och slog armarna om hunden.

Och när hon kände den mjuka, glada hundkroppen mellan sina armar, fick hon dåligt samvete ...

- Jag ska gå ut med dej lika mycket ändå, viskade hon. Lilla Lady, jag lovar ...

Förresten får jag aldrig någon egen hund, tänkte Jenny och blinkade bort tårarna ur ögonen.

»Om vi hade bott kvar på landet ... »brukade alltid hennes föräldrar säja när hon bad att de skulle köpa en hundvalp.

Det var två år sedan de hade flyttat från farmors och farfars lilla gård. Jenny hade mycket hellre velat stanna kvar där. För där fanns alltid så mycket roligt att göra. Hon kunde hjälpa mamma eller farmor eller farfar med arbetet på gården. Eller leka med Sessan, gråhunden. Och så brukade pappa alltid komma hem tidigare på eftermiddagen från sitt jobb i snickeriet, och han var aldrig så trött som han jämt var nu, utan orkade leka med henne. Och Linda och Johan var inte alls så bråkiga där.

Grannbarnen fanns ju också att vara ihop med. Hon hade aldrig behövt vara så ensam som hon alltid var nu. Eller rädd ...

Här i stan fanns det så mycket främmande människor. Jenny hade svårt att vänja sig vid det ... Särskilt att folk bara gick förbi varandra utan att hälsa, eller som om de inte ens såg varandra. Och det fanns så många bråkiga barn att man aldrig kände sig riktigt säker, tyckte hon.

Ändå var ju inte stan så där hemskt stor! Något på sjuttiotusen invånare fanns det, kom Jenny ihåg. Och hon tänkte med en rysning på hur det då skulle vara att bo i Stockholm eller Göteborg. Fast det kanske inte var värre där, varje stadsdel blev nog liksom ett ställe för sig.

Precis som här ...

Jenny såg sig omkring. De hade klarat det! Killarna hade inte fått syn på dem! Hon blev så glad att hon började springa när de kom in på den smala gångvägen som ledde runt skogsområdet och ner till en liten sjö.

Det är i alla fall bra att vi bor i utkanten av stan, tänkte Jenny. För tänk om hon bara haft gatorna att gå på med Lady ...